

MUTATÓ

Kiadja a Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület
V. évfolyam 2. szám – 2013.

Valami van vagy vagy valaki?

Úgy emlékszem gyermekkoromban nem szerettem apámat. Édesanyám elvesztésére gondolva sírva fakadtam tizenévesen, de apám nem volt rám ilyen hatással. Nem voltam apás. Talán azért, mert nem ismertem, nem értettem őt akkori fejemmel.

Sokszor indulatos volt, lekezelő, bántó; irgalmatlanul tudott káromkodni. Inni is tudott. Nem sok kellemes emlékem van vele kapcsolatban ebből az időszakból. 57 évesen tudtuk meg, hogy rákja van. Tizennégy évet kapunk még.

Ekkoriban kezdtem meg felfedezni őt és magamban az ő kövérkés alakját, kissé merev mozgulatait, rekedtes hangját, kicsi, szűk szemeit, ironikus humorát, olykor megmagyarázhatatlan indulatát, gyakori szomszomságát. Ezek az évek sokat segítettek abban, hogy önmagammat is jobban megértsem és önmagamhoz is közelebb kerüljek; megtudjam ki is

vagyok én és mi célból vagyok e világban.

A tárgyak és személyek azonosítása, beazonosítása a találkozás, kapcsolatba kerülés legelső lépése. Ha egy tárgyat meglátok, akkor megállapítom, hogy mi is az, mire való, kié és mit kereshet itt. Mi emberek még a beazonosíthatatlant is beazonosítjuk: UFO – Unidentified Flying Object – azonosítatlan (ismeretlen) repülő tárgy.

Ha személlyel találkozunk, akkor köszönünk, bemutatkozunk. Már az első jelekből rengeteg információt kapunk egymásról. Benyomásunk lesz egymásról.

Ezért is tartjuk fontosnak, hogy mit gondol rólunk a környezetünk. A fantáziakép, amit arról alkotunk, hogy mit gondolhatnak rólunk az emberek, meghatározza a mindennapjainkat, akár a mindenperceinket is. Ez az életünk előrehaladtával aztán vál-





tozik. A mások véleménye egyre kevésbé lesz érdekes a számunkra. Az idő makacsabbá tesz minket saját megítélésünkben. Az önismeret a célkitűzésekben erősödik, fejlődik. A cél ösztökél, hogy többre vigyük, többre jussunk, többet ismerjünk meg ebből a világból, másokból, önmagunkból. A kudarc nem is biztos, hogy olyan nagy ellenség, még jóbarát is lehet. Ha nem érem el a célokat, akkor újra kezdem, most már tapasztaltabban, ha többedjére sem sikerül elérnem a kívánt eredményt, akkor lehet, hogy az egyik határomat ismertem meg.

Legeslegjobban Isten ismer minket. Ő tudja a szükségünket, a határainkat, a félelmeinket és a legbensőbb vágyainkat.

Az ő szeme fényében látjuk a legvalóságosabban magunkat. Szoktál az Atya szemébe bele-nézni?

ska

Identitás: amit nem mutatok meg, de én tudom.

Néha kell...

Néha kell az egyedüllét,
A magába fojtott párbeszéd,
Mely rendszerez.

Néha kell a bús fájdalom,
Az erősítő galád alom,
Mely átkarol.

Néha kell a példás kudarc,
A hűvösen rohanó huzat,
Mely leültet.

Néha kell a hű szenvedés,
A halálosan mély vízesés,
Mely biztosít.

Néha kell minden egyszerre,
A pazar, de tömör élethez,
Melyek felkészítenek.

zozo



„Vagyok, aki vagyok.” (2.Móz. 3,14)



Sokszor mosolygok a régi tankönyveim felett: megmondtuk, kik is azok az emberek, akikről tanulunk. Milyen emberek. Mit tettek, mit gondoltak, amikor például leírták, hogy „Magam vagyok. Nagyon.”

Most azon gondolkozom, meghatározhatom-e én az identitásomat? Gondolataim, tetteim ezügyben valóban hasznosak-e? Vagy úgyis le leszek írva

majd egy könyvben, és fotóim, szavaim beszélnek majd helyettem. Amikor nem mondhatom, hogy „na, azt azért nem úgy értettem”, és mégis meg leszek magyarázva.

És azon gondolkozom: szükség van-e erre? Szükséges-e megmagyaráznom, ki vagyok? Mi vagyok? Vagy elég elfogadnom, hogy VAGYOK.

Milyen szép, hogy a magyar nyelv az „identitás” szót úgy határozza meg: azonoság. Ha van identitásom, akkor az azt jelenti, tudom, mivel vagyok azonos.

Én szeretnék identitást! Szeretném tudni mellszélességgel képviselni azt, aki, vagy ami vagyok. Tovább megyek. Keresztyén identitást keresek! Ki mondja meg nekem, ki vagyok én ma? Mi az, hogy keresztyén, vagy keresztény? Mivel azonos? Hol keresssem?

Kérdéseimmel az Úrhoz futok, és alázatosan megkérdem: ki vagyok én?

Ki vagy te? És hallok a választ: „Vagyok, aki vagyok.”

Vagyok, mint Isten egy teremtménye, akit át meg átjár a Mindenható. Meghatározza gondolataimat és cselekedeteimet. Szavaimat, tetteimet, érzéseimet. Fontos ekkor, hogy én ki vagyok?

Az Úrtól származik minden. Az én feladatom egyszerűen az Ő országát terjeszteni az emberek között. Hogy hogyan tegyem, megmutatja. Ha félek, megerősít. Ha elfáradtam, kapok egy kávé, vagy egy nyugodt estét. Ha eltévedek, visszaránt. Ha elfelejtem, ki vagyok, mosolyogva megszimogatja a fejem és nekem azt mondja: menj tovább.

Egyre kevésbé érdekel, ki vagyok én. Egyre inkább érdekel, ki Isten. Az én identitásom Ő maga.

zsófi

Impresszum:

Kiadja: a Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület

Munkatársak: Kapi-Szabó Zsófia, Kovács Dávid, Sági Zoltán, Szikora István, Szikora Mihály, Szikora Mihályné

Képek: Marton Tamás, interjúnál bekes.schooltourmix.hu

Honlap: www.kie.hu/bekescsaba/mutato

Címünk: 5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 11.



Beszélgetés Karácsony Zsolttal az identitásról (is)

- szerkesztett változat -

Mi jó néhány éve ismerjük egymást, már itt a KIE-ben is tartottál képzést – azért mondanál magadról valamit, mi az ami lényeges?

Talán az, hogy serdülőkkel foglalkozom husznvalahány éve, '92 óta. Kifejezetten ilyenek a Tini telefon, a kortárs segítés, csoportos meg egyéni konzultációk, segítő képzések. De a félmunkahelyemen is folyamatosan.



Ezek szerint lényegében serdülők között vagy, így képben vagy identitás ügyben is - gondolom náluk kezdődik ez a nagy kaland, hogy keresik magukat.

Van korábbi szakasza.

Az első dackorszaktól kezdve...

Így van, az megismétlődik kamasz korban, más szinten.

Sokkal profibban.

Igen, meg egy kicsit élesebben. Azt szokták mondani, hogy a családon belül is megjelenik ez a fajta identitás keresés. Van aki azt mondja, hogy az a jó, ha veszekednek, mert kipróbálja, képviseli

magát. De van aki azt mondja, hogy nem muszáj veszekedni, úgy is meg lehet oldani, a dolgokat.

Először is tisztázni kéne, hogy mi az identitás: énazonosságot jelent. Az elemei abból adódnak, hogy mit érez a fiatal, milyen szeretne lenni, milyennek látják és milyen. Ebből kellene összekovácsolódní, ehhez viszont a célok meg feladatok kellene. Ebben a korba fejlődési krízist élnek át, és ez kell is, hogy egy magasabb szintre tudjanak majd lépni. Már út a felnőttkor felé, amihez három feladat megoldása kell: a családon kívüli intimitás megtalálása, a szexuális identitás megszilárdulása illetve a pályaorientáció, legalább nyomokban. Utóbbit nem kell egy az egyben tudni, de...

Valami irány azért nem baj, hogyha látszik.

Így van, az egyáltalán nem baj, ha látszik. Ennek a hármasnak meg kell szilárdulni. Miből lehet látni? A családon kívüli intimitást pl. abból, hogy egyre inkább a kortárs kapcsolatokban élnek, fontos a külső megjelenés, a referencia csoportok. A szexuális identitás megszilárdulásának a külső jegyei akár az öltözködésben megjelenhetnek, majd pedig később a kapcsolatok teremtésében. Illetve a célok: nem feltétlenül kell már kilőni egy szakmát, inkább egy érdeklődési területet kellene megtalálni. Ha ez kialakul, az folyamatában elég jó tud lenni. Igazság szerint egy kicsit túl van már misztifikálva a serdülő kor. Szerintem sem nem nehezebb, sem nem könnyebb, mint a 3-5 éves kor vagy a kisiskolás kor. Vannak plusz nehézségei, hiszen kis korban a szülőkkel éli át, itt pedig már kifelé nyitottan. Meg nagyon bejátszik, a teljesítmény-orientáció, az azzal való azonosulás vagy elutasítás.

Mindennek a háttérében vannak a serdülés testi, biológiai vonatkozásai, a személyiség típusa, hogy kifelé forduló – befelé forduló stb. és a szocializáció, hogy hol neveltek, milyen környezetben. Illetve bevitték egy új fogalmat, a spiritualitást, ami talán elég fontos – ezt én úgy mondanám, hogy egyfajta hit megtalálása vagy...

Világnézet vagy világhoz hozzáállás.

Így van, de az azzal való belső azonosulás a fontos. Ez nem feltétlenül a vallás, de az is lehet, tényleg egyfajta hozzáállás a világhoz, önmagához – ez sokat jelenthet. Ha összhangban vannak, akkor a teljesítmény is úgy alakul. Ha van valami deficit, hiány, akkor az megjelenik a teljesítményben, a környezetben is, ez teljesen logikus. Bizonyos szélsőséges jelenségeknél, ha valamit csinál a gyerek nem kell feltétlenül megijedni, mert ez az a kor, amikor ki kell próbáljon dolgokat – egy érzelmi biztonságnál nem is gáz ha kipróbálja.

Akkor egy újabb dackorszak-féle, csak ez dinamikájában meg irányultságában más...

Meg a távolodást legalább annyira átéli a szülő is, ez mégiscsak a kirepülés. Egy apának milyen gáz látni azt, hogy a lányának van egy partnere...

És hogy milyen!

És hogy milyen a partner. Azt érzik, hogy nem csinál semmit, ez a gyerek elromlott, csak morogva szól vissza. Megkérdezik mi volt az iskolában – semmi, hagyjál már. Egyre inkább becsukódnak az ajtók a szülők előtt. Viszont megvan a túloldala, hogy indokolatlanul egyszer csak odamegy, megöleli. Ilyen szélsőséges jelenetek elő szoktak fordulni, merthogy itt az intimitás-izoláció, elkülönülés-közeledés gyakorlása, kipróbálása történik.



Mint egy pattogás a falak között és jó esetben kialakul egy olyan egyensúly, amiben már van teljesítmény, kialakul egy hobbi, egy érdeklődés, egy nemi identitás - és ebbe beleférnek szélsőséges dolgok.

Így van. Alvászavarok szoktak még lenni elég sűrűn, nehéz álmok, az érzelmi-indulati háztartásnak a szélsőségessége – a hormonális változások aktívabb álommunkát is hoznak. Jó, ha egy szülő megkérdezi, megbeszéli vele, hiszen búcsúzik egy kicsit a gyerekkorától. Az is egy elválás, és sokszor megjelennek ilyen halál-álmok, amiktől megijedhetnek.

Tehát ez egy normális gyász-folyamat tulajdonképpen.

Teljesen normális, azt kell tudni, hogy az üzenetük az, hogy dolgozni kell ezzel, ennyi. Ezek nem bejósoló álmok – mert képesek szorongani ezen, hogy ez meg fog történni. Amikor megkérdezem, szinte mindenki vállalja, és nagyon meg tudnak könnyebbülni, hogy ez egy egyszerű dolog.

Muszáj a serdülő kor kapcsán az öngyilkosságról is szót ejteni. Ez egy elválási, leválási helyzet, fejlődési krízis. Ha akut, eseti krízisek is jönnek hozzá, akkor a kettő összeadódik. Bizonytalan belső identitásnál ez felnagyítódhat és sűrűn vannak öngyilkossági fantáziák. Azt tudni kell, hogy a halálról való beszélgetések nem gázak, ettől nem kell megijedni. A konkrét öngyilkossági fantáziák, az

már nehezebb. Milyen vészjelekből lehet látni? Amikor hirtelen teljesen másként viselkedik, valami érthetetlen van a viselkedésében.

Tehát ha hirtelen kifele vagy befele fordul, aktív vagy passzív lesz.

Így van, de itt sem kell mindig megijedni, hanem biztonsággal közelíteni felé, akkor ez oldódhat.

Itt is az érzelmi biztonság a megoldás, ott kell lenni mellette, vele, akár szülőként akár kortársként.

Meg konzultációk, ha megoldható. Említeni kell még a serdülőkori kritikus gondolkodást. Iszonyúan jó megfigyelők és nagyon reálistan látnak minket, felnőtteket. Ha hiteles vagyok, akkor el tudom

fogadni, hogyha én hibázok és akkor ő is. Ezzel segítek neki, hogy ő is le tudja fogadni, ha ő hibázik. De ha erkölcsi prédikációt tartok, nem vagyok hiteles, akkor bizalomvesztés lesz. Furcsa, hogy főleg a kortárs hatásban gondolkodunk, de ők igen éles szemmel figyelik a felnőtt modellt is.

Talán régebben is látta a hibákat, de ez elég konfrontatív időszak, így most meg is mondja.

Szülőként érdemes a saját serdülőkorra visszanyúlni, hogy én milyen voltam - az közelebb hoz a gyerekhez. Minél több saját élményű történetet adunk elő neki, annál inkább ő is visszaadja a saját történetét. Csak ezt sem úgy, hogy bezzeg az én időmben, hanem egyszerűen az én időmben. És kérdéssel, hogy a te idődben hogy van?

Vagy én milyen voltam akkor, ez által egy szolidaritást vállalok vele.

Bizony. Úgyhogy ezek fontos, intim beszélgetések. És a mi történt az iskolában kérdésre ne várjunk választ igazán, de azért föl kell tenni. Úgysem mond semmit, vagy ha mond...

Akkor majd egy fél óra múlva.

Praktikus megbeszélni egy jó hangulatukban, hogy ha rákérdezek, hogy mi baj, akkor mondja azt, hogy majd elmondom. Akkor én is nyugodtabb leszek, meg ő is. Megengedni ezt a kis időbeli eltolódást. Hadd vonuljon vissza, hadd gondolja át.

Ez az énhatárokról is szól, ha kérdeznek és válaszolok akkor alkalmazkodó vagyok, mikor pedig alapvetően lázadnom kéne. Ha megtehetem, hogy nem kell mondanom, akkor könnyebben tudom mondani, mert nem elvárás.

Nyilván aggódunk szülőként, erre korrekt válasz az, hogy majd később elmondom.

Egyszer egy serdülő csoport úgy fogalmazta meg, hogy "adj egy téglát a légvár-ramhoz, amin el tudok indulni". Tehát ha azt mondja, hogy úrhajós leszek, akkor én azt mondom, hogy ez tök jó, ahhoz kell a fizika meg a matek meg számítógép ismeret. Hogy mi kell hozzá, ez a fontos.

És lehet ezen együtt dolgozni. Tehát nem arról van szó, hogy leállítani.

Abszolút nem, sőt megtámogatni.

Ami még felmerült bennem, hogy nagyon fogyasztói világban élünk. Az összes reklám arról szól, hogy mindenre van egyszerű megoldás, csak ennyibe kerül. Pont az identitás az, amivel pedig meg kell küzdeni. Aki nem éli meg a szélsőségeket az nehezen találja meg a középutat. Nem kell hülyeséget csinálni, de érezni kell, hogy



Skype: "meghallgatlak"

bennem van egy csomó hülyeség.

Ezek a kipróbálások ezek neccesek tudnak lenni. Régen arra tanítottuk a gyerekeket, hogy előítélet mentesen működjenek a világgal kapcsolatban, most már én arra próbálom tanítani őket, hogy legyen előítéletük. Vagy inkább preconcepció, előfeltevés. Bizonyos tapasztalat után ki kell zárni dolgokat, hogy ez nem. Mint az e-mail fiókba beérkező reklámok, eleve nem nyitom meg. Ezt már nem próbálom ki, merthogy ezzel előítéletes vagyok. A drogot már nem próbálom meg, mert nem tudnék leszokni.

Vagy valamelyik drogot.

Vagy valamelyiket, így van. Ami nekem tetszik, hogy egyre több fiatal nem dohányzik, én ezt veszem észre.

Pedig a dohányzás egy nagyon jó közösségi forma akármilyen körben.

Igen, ez tény, de nem muszáj ahhoz dohányozni.

Csak úgy nehezebb.

Ühüm, ez így van.

Amúgy ez a fogyasztói dömping, ez az információ örület... sok esetben ezekhez elég negatív hatás társul. Nem kell, hogy feltétlen azzal társuljon, de sokszor igen. A Facebooknak van a pozitív oldala is. Milyen jól esik valakinek, ha azt mondja, hogy holnap megyek fogorvoshoz és gyorsan együtt sajnálják kétszázán. Ennek nyilván lehet támogató hatása is. Másfelől nem gondolom, hogy helyénvaló, hogy valakinek 800 000 ismerőse legyen és tulajdonképpen ott nyitja meg az életét. Az identitást kicsit hátráltathatja az is, ha valaki nem vállalva önmagát más néven, másként jelentkezik be.

Ha csinál egy virtuális identitást magának és abban él?

Abban mer élni, az életben meg nem teszi. A Facebook veszélyes lehet, amikor föltettek fényképeket, vagy azt a videót a lányról, és öngyilkos lett. Talán át sem gondolják, hogy milyen a hatás, egy kattintással tönkre lehet tenni egy életet...

Még valami esetleg identitás ügyben, ami lényeges lehet?

Hát, szerintem az olvasás lenne lényeges.

Tini irodalomból rengeteg és igazán jó minőségű irodalom is van.

Nem ilyeneket szoktam adni, felnőtten. Kifejezetten úgy, hogy egy kicsit hozzá igazítva. Mondjuk Csáth Gézát. Ami groteszk is, szélsőséges is – nagyon élvezni tudják, különleges világa van. Vagy szeretem az Ötödik Sally-t, azt nem tudom ismered?

Igen, ilyen tudathasadásos.

Így van. Ott meg egy integráció van, hogy mindegyik részemem meg kell élni ahhoz, hogy egységben legyek.

Az elején beszéltük is, hogy elég komoly dolgokról gondolkodnak, ha már gondolkodunk, akkor menjünk bele.

Felnőttként ne próbáljunk a barátjuk lenni. Tudomásul kell vegyük, hogy mi vagyunk a felnőttek, ez nem baj. Egyenrangúként kezelem.

Csinálunk csoportot fiatalokkal és ott sokszor előjött, hogy az egyik legnagyobb igényük a tisztelet. A bizalom erre épülhet.



Még egy dolgot szeretnék mondani. Létezik ugye a nagyon fontos kortárs hatás, legyenek kapcsolatok, de létezik vállalt magány is. Ha nem akarok minden áron egy csoporthoz tartozni. Ha az értékeim másak, akkor nem fogok ahhoz a csoporthoz tartozni, hanem megyek a saját értékeim mentén. Akkor úgylis oda fogok egy csoporthoz tartozni majd.

Megtalálom a csoportomat.

Akkor meg. Fontosnak találom még a stréber fogalmának a tisztázását. Sokszor fölmerül, és meg szoktam kérdezni, hogy miért, te buta akarsz maradni? És azt hogy lehet elérni – hát úgy, ha tanulok, világos. Nem az a stréber, aki tanul, az a stréber, aki mások rovására akar központban lenni. Ha el akarja nyomni a másikat, az más.

Szerintem ez már elég, nem?

Valami zárszó-féle esetleg?

Semmivel sem jobbak vagy rosszabbak a fiatalok most mint régen. És nagyon-nagyon sok érték van bennük. Ez a benyomásom. A legkutyaütőbb kölökben is.

Köszönöm szépen.

Nincs mit, kedves egészségedre. Jó volt egy kicsit beszélgetni.

Egy nyersebb és bővebb változat a <http://www.kie.hu/bekescsaba/mutato> oldalon megtalálható!

Az identitás kialakulásához tehát "célok meg feladatok kellenek". Hogy segítsünk ebben íme egy feladat:

		6	5			3	8	9
	8							1
				8	7		6	5
8				3		5	9	
			7		8			
	3	2		6				8
7	6		1	9				
2							3	
9	5	4			3	6		

Identitás: ahogy gondolom magam, aztán
nem mindig úgy van.

A lét ige?

Több, mint hatszázszor szerepel a Bibliában, hogy „vagyok”.

Ez mindig azt jelzi, hogy valaki magáról mond valamit, magát valamivel jellemzi. Például a „kopasz vagyok” – ami így nem szerepel a Bibliában – jelzi, hogy az illető és a kopaszság összetartoznak, valami lényeges egyezőség van vele és egy tulajdonsággal.

Ha „vagyokot” mondunk mindig valami lényegeset állapítunk meg. Átfutva csak néhány ilyen jellemzőt, az illető megállapítja magáról, hogy mezítelen, gyermektelen, por és hamu, jövevény és idegen, Betuél lánya, Ábrahám szolgája stb. Egyszerűnek tűnhet, de nagy jelentőségű kijelentés az „itt vagyok” is. És identitás-dilemma is felmerül: „talán örökre vagyok én a testvéremnek?” Az eredendő szerepkonfliktus...

Erősebb kijelentés az „én vagyok”. Ezt már nem egy tulajdonságáról vagy helyzetéről mondja az illető, hanem saját magáról – egyértelműen azonosítja magát valamivel. Ezek már általában hitvallások, átgondolt és lényeges kijelentések. Akár komoly teológiai tartalommal, mint Jézus „én vagyok” mondásai, amik szinte definíciók.

A vagyok létige, a létezést és azonosítást kifejező ige egyik alakja. Talán nem is elválasztható egymástól a két do-



log, a létezés és az azonosság. Nem lehet csak úgy lenni, csak valahogy lehet lenni.

Én mondom magamról, tudom magamról. Ezért én-azonosság, önmeghatározás, külföldiül identitás. Általában oka van, ha mondjuk. Jó esetben célja is. Akarunk vele valamit. Kijelentő módon is erős, komoly, határozott kifejezés. Talán csak egy erősebb van nála, ami felhívó – és érdekes, jövő idejű hangulatot teremtő – megfelelője: a legyek.

Helyhiány miatt ebbe most nem megyünk bele, legyen házi feladat. Mondjuk ilyen címmel: mikor mondom magamnak, hogy legyek? Nem kis téma, úgyhogy fél oldal alatt eleve elégtelen :-)

Zárásként csak egy érdekes párhuzam: ez Isten első szava. Na nem magára, hanem a világra: legyen.

Sajnos az identitás nem az, ami lenni szeretnék, csak ami vagyok. De azért az sem mindegy mi akarok lenni.

mis

KIE Munkatársképzés



2013. július 7-13.

Balatongyörök, Sóvár (Petőfi utca 1.) a KIE Ifjúsági és Konferenciaközpontja

Korosztály: 16-26 éveseknek

Téma: „Pedagógia”, és – a református Kárpát-medencei ifjúsági egyeztető fórumhoz csatlakozva, melynek a KIE is tagja – „Identitás”

Egyre több fiatal, önkéntes találja magát szemben egy csoporttal, amivel valamit kezdenie kell. Meg kell szólítani őket, el kellene tudni foglalni őket, lehetőleg úgy, hogy jól érezzük közben magunkat. Mit csináljak? Hogyan csináljam? Mi van, ha már kifogytam az ötletekből? Mit kezdjek egy csoport csillogó szemű ovissal, vagy egy adag kevésbé csillogó szemű tinivel? Képzésünk keretében

ezekre a kérdésekre találhatsz választ. Megspékelve holmi önismerettel, és keresztény identitást érintő kérdéssel rengeteg jó ember társaságában. Tanáraink gyakorló szakemberek (lesz köztük drámapedagógus, etika-tanár, outdoor-tréner, lelkes), akik szeretettel várnak minden 16-26 év közötti érdeklődőt a nyár derekán a Balaton egyik legszebb partján! Mi kell még?

Mondjuk ha kell még információ, keresd Kapi-Szabó Zsófit: szabozsafia@kie.hu, 20/770 3321

Jelentkezési határidő: június 15.



Identitás: rólam szól és nekem. Nem másról és nem másnak.

KIE-Tappancs lány kótatábor*

2013. július 25-28.

Héreg, Királykúti-rét

Korosztály: 15-18 éves lányok

Négy nap a természetben. Tábortűz, barátok, Jézus, és rengeteg felfedezni-való. Csak TE kellesz még a csapatba. Ha eltöltenél négy feledhetetlen napot Magyarország egyik legszebb zugában, teljes harmóniában a természettel, önmagaddal és Istennel, tarts velünk.

További információ: Székely Ágota, szekelyagota@kie.hu, 20/824 9096

**A kóta egy nagy fekete sátor, amiben tudsz tüzet rakni, tíz perc alatt felállítható és lebontható és a legnagyobb viharban is megvéd a káros környezeti tényezőktől. Közösségépítő hatása miatt kifejezetten életrevaló embereknek ajánljuk.*



Az identitás arról szól, hogy milyen vagyok. Hogy milyennek látsszom, az más.

*Idén is különleges élményekkel
vár Békéscsabán az*

Alföldi KIE Nap

*a KIE és az Erzsébetbelyi Evangélikus Egyházközség
szervezésében*

*A program során lesz
Tappancs, Nyomkereső,
kézműveskedés, kürtös kalács sütés,
sok játék és vidámság délelőttől estig...*

Kezdés:

2013. június 8. (szombat) 11 óra

Helyszín:

*Erzsébetbelyi Evangélikus Egyházközség
templomudvara (Oroszázi út 85.)*

Támogatóink:

*BMJV Képviselői Erzsébetbelyi Evangélikus Egyházközség
Békéscsabai KIE KIE Nemzeti Szövetsége*